

Бородай Тетяна

Студентка ННК "ІПСА", ММСА, група КА-44.

Добро і Зло

Він йшов спокійно, як завжди, помірною, чіткою, впевненою ходою. Його кроки були ледь чутні серед цих високих стін, що здавалося, закінчуються у самому небі... Він любив це місце: тут провів все дитинство, насолоджувався щасливими миттями вічного життя у компанії сестри.

Так... Давно вони не бачились! Скільки вже? Років зі сто... чи двісті?

Він тихо ступав по мармуровій підлозі... Думав про майбутню зустріч, про все те, що треба сказати, запитати, дізнатися, змовчати. Шкода, що вони вже не діти...

Він відчинив важкі двері і оглянув кімнату: сестри ще не було. Вона ніколи не була пунктуальною... Зайшов до просторої зали, посередині якої стояв величезний стіл. Він йшов повз м'які крісла і рахував їх про себе: материн, батьків (до них у нього була особлива повага), сестрин... Сів. На столі з'явилися улюблені фрукти, він здогадався:

- Виходь, я знаю ти тут, - посміхнувся хлопець.

Із самої стелі додола повільно опустилась дівчина. Як завжди, красива.

- Взагалі-то, я чекав, що ти прийдеш з-за дверей, сестро.
- Ти ж знаєш, люблю з'являтися, звідки мене не чекають, брате, - задоволено посміхнулася вона, - бачу, ти зовсім не змінився з моменту нашої останньої зустрічі, Добро. Безсмертя – це прекрасно, чи не так? Насолоджуєшся Вічністю?

Посмішка зникла з обличчя хлопця, змінившись серйозним виразом:

- Твої діяння не дають мені спокою, Зло.
- А що вже я зробила? – здивовано підняла красиві брови дівчина. А тоді хитро всміхнулася і додала: - я роблю те, що маю і нічого більше.
- Твій вплив на людей збільшився! Ти переходиш усі межі, що ми встановили!
- Невже?
- Ти сприяла всій цій вакханалії? Через тебе вони зараз вбивають одне одного без причини? – його питання походило більше на твердження.

Спочатку сестра здивовано кліпала зеленими очима, а потім знову розтягнула красиві губи у хитрій посмішці:

- Добро, ти дорікаєш мені у моїй природі? Так, я – «творець анархії»! Та я лише даю те, чого вони самі хочуть.
- Ти ставиш двох ненормальних, неймовірно жорстоких людей над іншими та спокійно спостерігаєш, як вони міряються силами! Вони вже погубили двадцять мільйонів!
- О, це ж лишень Смерть! Коли це ти став дорікати батькові? – а потім ліниво додала, - Брате, тобі чудово відомо, що я не можу впливати на рішення людей на пряму. Кому ж, як не тобі, знати, що зло (тобто мій вплив) складає лише половину душі, твоя – інша. І тільки сама людина вирішує, до кого їй дослухатися. Елементарне правило вибору. І тих «двох» також обирали люди.
- Ти створила монстрів! – наголос упав на «ти».
- Це ти створив любов!
- До чого це тут?
- Вони знають, чого хочуть – я це дала. Їм потрібна подія, що зрівняє вчинки «добрих» і «злих» людей, що об'єднує непоєдане, що виправдає, коли пояснень нема. Вони потребують війни. Вони живуть нею, дихають нею, мріють про неї, вони закохані! А хіба любов це не прекрасно?
- Любов – мій найкращий винахід! Без ного світ давно загинув би!
- Не починай! Ти говориш про «кохання», а це лишень різновид любові. Ти створив його разом із дружбою, патріотизмом та альтруїзмом. Та не забувай про мій вклад – егоїзм, обжерливість чи корисливість – теж любов.
- Ні, ти спотворюєш значення цього світлого слова, - боязно сказав хлопець і якимось по-дитячому зажмурився, так, ніби боявся, що сестра виявиться правою.
- «Ними», - холодно продовжувала сестра, керують любов до влади та крайня стадія націоналізму – фанатичність. Вони – фанатики, закохані у свою справу. Ними керує любов.

Хлопець безсило опустив руки. Його очі були повні смутку й вагань:

- Знаєш, люди кажуть, що добро завжди перемагає зло. Я їм вірю. Я у них впевнений, вони виберуть правильний шлях.

Дівчина дзвінко і голосно засміялась. Ці звуки для хлопця були мов лезо по склу.

- От за що я люблю тебе, брате, то це за твою наївність! – весело сказала Зло. – Ми вже не діти! Різниця у віці не помітна, як колись... І я вже

навчилася грати в шахи! Коли ти вже нарешті зрозумієш, любий, що ти ніколи не переможеш? Виграш є в одному випадку – вбивство суперника. Ти мене не вб'єш, на те ти і Добро! – посміхнулась вона, - а я тебе не вб'ю, бо я надто егоїстична. Кому я буду допікати, як не тобі?

Хлопець підвів сумні зелені очі на сестру. А та лише іронічно сказала:

- Не переживай, на світі немає нічого гіршого за мене, та навіть я не ідеальна у своїй формі. Ми з тобою надто схожі. Ідеальне «добро» не лютує, не ображається і тим паче не бореться зі злом.

Так і люди. Для них «добро» і «зло» - це дві сторони однієї медалі, а їх доля на перетині, нахилиється ближче то до однієї, то до іншої. Для людей ми – відсоткове співвідношення страждань: де менше ти, більше – я. Погані вчинки часто є «поганими» тільки для однієї сторони, і ніколи не робляться без мети.

А, іноді, навіть, найкращі пориви стають причинами фатальних наслідків... Все! Навіть Правда і Брехня – надто відносні.

Саме тому в усьому доброму є краплі зла, як і в усьому злому присутнє добро.

- Визнаю – моя невдача, - зовсім знітився хлопець.
- Не сумуй, братику, - весело поплескала по плечу Зло, - попереду ще ціла Вічність!..